

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 41/2023
22.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљан Грбовић, адвокат из ..., против туженог Јавно градско предузеће „Нови Сад“, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2756/22 од 27.09.2022. године, у седници одржаној 22.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2756/22 од 27.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2756/22 од 27.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2139/2020 од 05.04.2022. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев тужиоца делимично усваја. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од 01.10.2017. године до 31.12.2019. године, исплати износ од 943,91 динар, са законском затезном каматом почев од 01.10.2020. године до исплате, као и износ од 239,44 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспелости сваког појединачног износа до 30.09.2020. године. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев за исплату законске затезне камате на износ од 943,91 динар за дан 30.09.2020. године. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 2756/22 од 27.09.2022. године, ставом првим изреке, жалбу тужиоца делимично усвојио, па је преиначио решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Новом Саду П1 2139/20 од 05.04.2022. године, тако што је тужени обавезан да тужиоцу по том основу исплати износ од 53.300,00 динара, са затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате, док је захтев тужиоца по том основу преко досуђеног а до траженог износа од 161.500,00 динара, одбијен. Ставом другим изреке, жалба тужене је одбијена и потврђена је наведена пресуда у усвајајућем делу и у преосталом делу одлуке о

трошковима поступка. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 5.940,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је доставио одговор на ревизију туженог.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена, због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о посебној ревизији туженог. Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу због ускраћеног права на зараду у границама масе средстава за зараде предвиђеној Програмима пословања које је тужени доносио за сваку од утужених година уз сагласност оснивача, на основу планираних а не утрошених средстава за зараде, а побијана одлука не одступа од судске праксе у примени Закона о привременом уређивању основице за обрачун и исплату плата односно зараде и других сталних примања код корисника јавних средстава („Сл. гласник РС“, бр.116/2014). Ревизијом ревидента оспорава се правилност утврђеног чињеничног стања и указује на битну повреду одредаба парничног поступка, а то нису разлози за изјављивање посебне ревизије у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП. Ревидент уз ревизију није приложио другачије одлуке судова донете у предметима са истим правним основом и чињеничним ставом као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке, донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије туженог на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 30.10.2020. године а вредност предмета спора је 944.000,00 динара.

Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је ревизија увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, што је овде случај, ревизија

је дозвољена под истим условима као и у имовинско-правним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. На основу одредбе члана 28. став 1. Закона о парничном поступку, када је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије, и у другим случајевима предвиђеним у овом закону меродавна вредност предмете спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева док, у смислу одредбе става 2. те одредбе Закона, камата, уговорна казна и остала споредне тражења, као и парнични трошкови, не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Тужени је ревизију изјавио и против дела одлуке другостепеног суда којим је преиначена одлука о трошковима парничног поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу тужиоца које не чини његов главни захтев, па је ревизија недозвољена. Преиначење одлуке о трошковима поступка ревизију не чини дозвољеном ни према одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, јер је преиначена одлука о споредном а не о главном захтеву странке.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић